

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

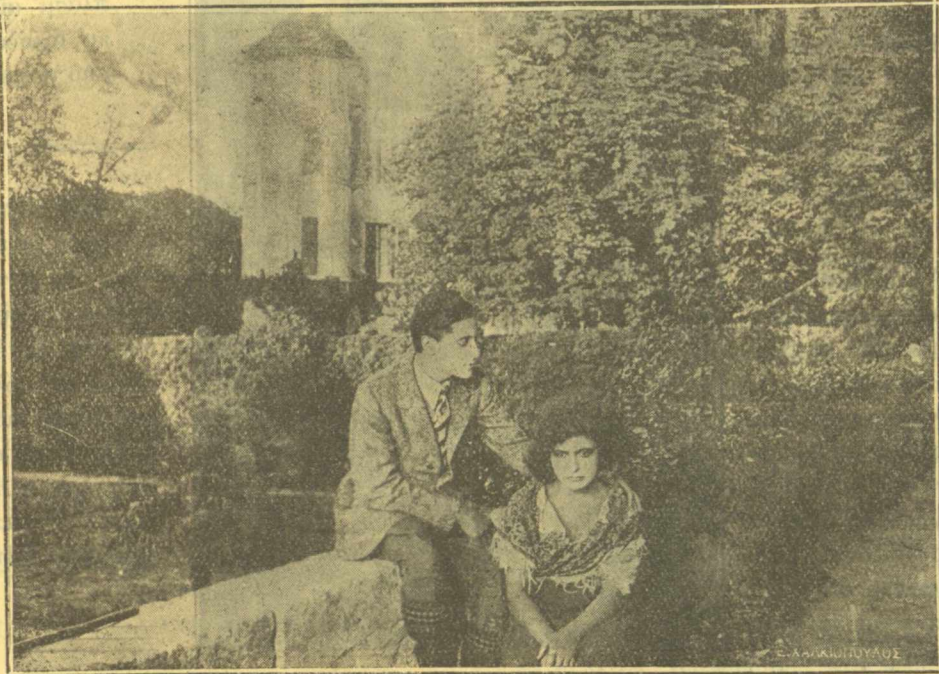
ΕΛΛΗΝΙΚΗ - ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΒΟΗΘΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ,"

JEAN RICHERIN - Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ - ΛΑΥΡΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΑΡΚΑΣ

.....ΜΕ ΤΡΑΒΑΣ ΜΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΗΣΩ. ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΟΣ
ΜΑΖΙ ΜΟΥ. ΜΑ ΕΙΣΑΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ.... ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' ΤΗ
ΓΕΝΙΑ ΜΟΥ.....

Η ΜΙΑΡΚΑ ΔΕ ΓΕΛΙΕΤΑΙ!

Η ΜΙΑΡΚΑ Σ' ΑΠΑΡΝΙΕΤΑΙ!

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ

Κ. Α. ΦΩΤΑΚΗ

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ,"

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ εἶνε τὸ ἔργον πού θ' ἀφίση ἐποχὴ στὰ χρονικά μας.

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ ὅλοι ὅσοι τὸ διαβάσουν, θὰ δοκιμάσουν αἴσθημα βαθείας συγκινήσεως.

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ θὰ προκαλέση τὰ δάκρυα καὶ στοὺς πιὸ ψυχραίμους ἀναγνώστας.

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ ξεφεύγει ἀπ' τὰ σύνορα τῆς στενῆς ἠθογραφικῆς πεζογραφίας, γιὰ νὰ συναγωνιστῇ τὰ ἔργα τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος.

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ ἐκτυλίσσει σὲ σκηνὲς ρεαλιστικῆς, παρμένες μὲς ἀπ' τὸ βόρβορο τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, γιομάτες σκληρότητα καὶ φρίκη, πού ἡ δυνατὴ πέννα τοῦ συγγραφέως ἐπιτυχημένα ζωγραφίζει, παρουσιάζοντας μία κοινωνία φαύλη καὶ κολασμένη, ἱκανὴ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἓνα μεγάλο θῦμα,

πού εἶνε ὁ ἥρωας τοῦ μυθιστορήματος.

ΤΟ ΑΠΟΠΑΙΔΟ ὅσοι διαβάσουν, θὰ αἰσθανθοῦν μὲς τῇ ψυχῇ τους ἓνα συναρπαστικὸ ἐπαναστατικὸ ἄνεμο ὑπὲρ τοῦ θύματος κα' ἐνάντια τῶν δασκάλων, γονέων, τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, πού συνήγησαν, γιὰ νὰ καταστήσουν τὸ πλάσμ' αὐτὸ δυστυχημένον κα' ἀξιοδάκρυτον στὸν κόσμο τοῦτο.

Ἐνα τέτοιο μεγαλόπνευστο ἔργο ἀνέλαβε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Παντογνώστης» νὰ ἐκδόσῃ, μὲ τὴν στερεὰν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐξυψηρετῆσῃ, ὄχι μόνον τὸ πολὺ κοινόν, ἀλλὰ καὶ γενικὰ μιὰν ἀνώτερη, αὐστηρὴ ἀπαιτήση, περὶ ἀναδείξεως ἑνὸς φιλολογικοῦ ἔργου ἱκανοῦ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ τιμήσῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Τὸ Ἀπόπαιδο ὑπεδύθη ὁ ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου Κομπούλη κ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΟ "ΑΠΟΠΑΙΔΟ,"

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 1 & 16 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : 32 ΟΔΟΣ ΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀθῆναι—Παρίσιοι, 16 Ὀκτωβρίου 1924

ΑΡΙΘ. 20 [68]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

FRÉDÉRIC GODET. — Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς [Διασκευὴ Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ] (Συνέχεια).

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ. — Ἐνα ταξίδι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μωάμεθ. [Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου].

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ. — Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς ἀπέθανε. [Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων. Μετ' εἰκόνας].

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ. — Διὰ τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον. — Καὶ ἔλεται συνέχεια.

VESPER. — Ἀπὸ τὸν «Ἀμλετ». — Ἄλλαξεν ὁ... — Ὁ μεπεκρῆς. [Τὰ Σατυρικά μας].

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ. — Χρυσάνθεμα. [Τραγῶδι].

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ. — Καινούργια. — Ἀταβισμός. [Β'. Σειρὰ ἐξασίχων].

ΚΩΝΣΤ. Α. ΦΩΤΑΚΗ. — Κι' ὅταν χωρίσαμε. [Διήγημα].

ΦΑΙΔΡΟΥ ΧΑΡΗ. — Μία ἀπλή ἐπίσκεψις. — Οὔτε τὸ σκυλλὸν ἀφέντη. [Ἀνεμομαζώματα].

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ. — Ὁ Σκύλλος. Κεφάλαιον ΚΕ'. Δύο Τύποι. [Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα 1876—1878].

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ. — Ἐπιστῆμαι. — Τέχναι. — Ἰράματα. — Εἰδήσεις. — Περιέργα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ. — Ὁ κίνδυνος τῶν ἀφροδισίων νόσων ὑπὸ Χρ. Εὐαγγέλου.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΙΣ ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ» 1821—1921.

FREDERIC GODET

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Κατὰ διασκευὴν ὑπὸ Κ. Μεταλληνοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

Ι. Ἡ Γέννησις. — Κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς ἡμῶν ἀφηγήσεις, ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη κατὰ τρόπον ἐξαιρετικόν. Μία ἕμως τοιαύτη γέννησις δὲν προβάλλει ἄμα τῷ πρώτῳ βήματι ὡς σκόπελος ἐπὶ τὸν ὅποιον προσκρούει ἡ ἡμετέρα θέσις, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ γνήσιος τύπος τοῦ τελείου ἀνθρώπου; Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πράγματι ἀνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἐχῃ αὐτὸς γεννηθῆ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν πᾶς ἀνθρωπος γεννᾶται; Ἡ ἀντίρρησις αὕτη φαινομενικῶς ἰσχυρὰ καταπίπτει εὐκολώτατα διὰ τὸν λόγον διττῆ ἀκριβῶς θὰ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς νὰ ἀρνηθῶμεν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν γενάρχην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπειδὴ ἐνεφανίσθη αὐτὸς δυνάμει τρόπου σχηματισμοῦ διαφόρου τοῦ τῆς συνήθους ἀνθρωπίνης συζεύξεως. (1) Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν παράδοξον τὸ νὰ ἀρνηθῶμεν χαραχτῆρα ἀληθῶς ἀνθρωπίνον εἰς τὸ ὃν ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπήγασε πᾶν ὄπερ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου; ἀποδεικνύεται ὅθεν διττὸ τὸ νὰ εἶναι τις ἀνθρωπος ἐξαρτᾶται οὐχί

1) Ὁ συλλογισμὸς οὗτος ἰσχύει καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Darwin, ἥτις, κατὰ γράμμα, δύναται μὲν νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν θέλωμεν νὰ θεσιώσωμεν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, τὴν ἠθικὴν ἐλευθερίαν.

* ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 3 *

* * *

• Από ενός έτους ήδη ο Ανατόλ Φράνς είχε παύσει να γράφει. Με τον έορτασμόν της 80ετηρίδος του είχε θέσει τελείαν και παύσαν εις τὸ δημιουργικόν του έργον και ήρχισε τήν περιουλογήν. Προήλθεν εις συμφωνίαν με τούς εκδότας του κ. κ. Calman—Lévy και ήρχισε να διορθώνη τὰ βιβλία του ένα πρὸς ένα, σελίδα πρὸς σελίδα και λέξιν πρὸς λέξιν, διὰ τήν συνολικήν εκδοσιν τῶν ὁπάντων του. Αὐτὴ ὑπήρξεν ἡ τελευταία του ἐργασία και ἰτύχως τήν ἔφερε εις πέρας. Προέβλεπε τὸ τέλος του και ἐβιάζετο και εἶχε μίαν παιδικήν χαράν διὰ τήν εκδοσιν τῶν «ἀπάντων» του και ἦτο σχολαστικός εις τὰς διορθώσεις του εις σημεῖον ὥστε ἡ νέα αὐτὴ εκδοσις— τήν ὁποίαν θὰ ἴδωμεν ἐντός τοῦ προσεχοῦς ἔτους— θὰ εἰαφέρη κατά πολλὸ τῶν προγενεστέρων.

Εἰς τήν εκδοσιν αὐτήν (διὰ τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐξέλεξε τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, τὸ χαρτί, τὸ ἐξώφυλλο, τοὺς σχεδιαστάς), θὰ περιληφθοῦν και πολλὰ ἀνέκδοτα μέρη τοῦ ἔργου του και βιβλία του παλαιὰ ποὺ ἐξηγητήθησαν και δὲν ἀνετυπώθησαν.

* * *

Και αὐτὸ μὲν τὸ γραπτὸν ἔργον τοῦ Ανατόλ Φράνς. Πλὴν ὅμως τοῦ ταλέντου αὐτοῦ ὁ ἐκλιπὼν «καίτηρ» κατὰ τήν μαεστρίαν τοῦ λόγου. Ὅχι ρητορικὴν κούφην. Ἀλλὰ τήν μνημονικὴν δύναμιν και τήν συνθετικὴν ἐτοιμότητα τοῦ ὠκεανοῦ τῶν γνώσεων του εις ἕνα συναρπαστικὸν σύνολον εὐφραδείας. Ἐπιμελής ἐρασιεὺς δὲν παρουσιάζει τήν ὄψιν νεαρῶς βιβλιοθήκης ἀλλὰ ἦταν ἀληθῶς ὁ δραστήριος ἱμπερσαόριος τῶν γνώσεών του. Μελετημένος εις τὰς κινήσεις του, τὰς χειρονομίας του, μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ «τέμπρο» φωνῆς, ἰσαγγήνευε τὸν ὁμιλητήν του ἢ τὰ πλήθη εἴτε ἐντός κομφῆς αἰθούσης, εἴτε ὑπεράνω κολοσσαίου λαϊκοῦ συλλαλητηρίου.

Αὐτὸ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ μνημειώδες ἔργον τοῦ Ανατόλ Φράνς, διὰ τήν ἀπώλειαν τοῦ ὁποίου δικαίως πενθεῖ σήμερον ἡ παγκόσμιος φιλολογία.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ (ΝΙΚ. ΔΡΑΚΟΥΜΙΔΗΣ)

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἐκ παραδρομῆς εις τὸ εἰρήγημα τοῦ κ. Χρ. Κυρούση ἐσημειώθησαν τὰ κάτωθι δύο τυπογραφικὰ σφάλματα: 1) Σελίς 315 α'. στήλη (κάτω) ἐδημοσιεύθη: «Ἐγραψε σ' αὐτὴ, γιατί ὄλες κείνες» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «γιατί ἀπ' ὄλες κείνες» και 2). Ἰδία σελίς 6'. στήλη (μέσον) ἐδημοσιεύθη: «Ἡ ψυχὴ της ἦταν τόσο ἠπία» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «τόσον ἀθῶα».

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. — Πολλάκις ἠκούσθησαν γινῶμαι περὶ ἰδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου, ἀλλὰ δυστυχῶς, αἱ γινῶμαι πρῆλθον, ἵνα ἡ οὐσιώδης αὐτὴ καλλιτεχνικὴ ἀνάγκη παραμείνῃ ἀκόμη ἀνεκτέλεστος. Ἀλλὰ, φαίνεται, ὅτι και τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ λάβῃ τήν ὁδὸν τοῦ προβλήματος τῆς ὑδρεύσεως, ἵνα αἱ Ἀθηναί, μετὰ πλεθυσμὸν πενταπλάσιον ἐκείνου τῆς ἐποχῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, (ὅπου τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀνήλθε τότε εις τὸ κορύφωμα τῆς δόξης του), στερηθοῦν ἐπ' ἀπειρον, τίς οἶδε, τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ διδάσκωνται τὰ μεγάλα ἔργα, ποὺ τιμοῦν τήν παγκόσμιον θεατρικὴν τέχνην και τήν φιλολογίαν, και ποὺ προορίζονται νὰ μορφώσουν και ἀναπτύξουν τὸ κοινόν. Ἀλλὰ ἐλησμονήσαμεν. Διερχόμεθα, μετὰ τοὺς πολέμους, τήν ἐποχὴν τῶν στρατιωτικῶν κινημάτων....

ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ. — Ἄλλο πάλιν κρούσμα ξενομανίας. Τὸ θέατρον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, ποὺ ὄλος ὁ κόσμος τὸ ἐγνώριζε μετὰ τὸ ὄνομα «Διονυσία» ἀλλάζει και αὐτὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ...εὐγενέστερον. Μετονομάζεται εις «Σινὲ Κονσέρ». Δηλαδή τὸ ὄνομα ποὺ ἐκπαλαί ὑπενθύμιζε μίαν τῶν μεγαλυτέρων και ἐνδοξοτέρων θεατρικῶν ἑλληνικῶν πανηγύρεων τῆς ἀρχαιότητος, τὸ ὄνομα, ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ἐρείπια τὰ παρὰ τήν Ἀκρόπολιν, μεγάλων προγόνων κληροδοσία εις ἀναξίτους ἀπογόνους, ἀντικαθίσταται τώρα μετὰ μίαν ξενικὴν... ἀηδίαν. Ἀλλὰ πῶς; Ἦτο δυνατόν, ὕστερα ἀπὸ τήν μετονομασίαν τοῦ «Πανελληνίου» εις «Σινὲ Μοντιάλ», νὰ καθυστερήσῃ και ἡ διεύθυνσις τῶν «Διονυσίων», ἡ τότε προοδευτικὴ και...μοντέρνα; Κ' ἐπειτα θέλομεν νὰ λεγώμεθα Ἕλληνες.

Θὰ ἔπρεπε τὸ Κράτος νὰ καταφέρῃ γενναῖον κτύπημα κατὰ πρόσωπον ὄλων αὐτῶν, ποὺ μέσθ εις τήν καρδίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τόσο ἀσύστολα ὑβρίζουν τὸν ἑλληνικὸν λαόν, προσπαθοῦντες νὰ τὸν κοροϊδεύουν μ' ἐκυστικὰς δῆθεν ἐπιγραφάς... εὐγενοὺς δῆθεν προελεύσεως εις κέντρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ σκηνεύουν ὄχι μετὰ τέτοιαις ἀηδίαις, ἀλλὰ μετὰ ἀνθρωπινώτερον περιβάλλον, μετὰ καλύτερον ἀερισμὸν και μετὰ μᾶλλον ἐπαρκεῖς ἐξόδους... κινδύνου. Ἡ Κυβέρνησις ἐδῶ ἔπρεπε νὰ καταφέρῃ τὸν καταπέλτην τῆς χρείας φορολογίας και ὄχι ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε μᾶλλον ἀρωγὸς και χορηγὸς νὰ προσέρχεται.

ΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ» ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΑΜΛΕΤ»

Νὰ γίνουν ἐκλογές ἢ νὰ μὴ γίνουν; Ἐδῶ εἶναι πιά τὸ ζήτημα. Νὰ μείνουν ἐπιτοῖτοι ποὺ διοικοῦν οἱ κυβερνήτες, νὰ κάθονται νὰ ψήνουν τηγανίτες ἢ ἀλλοιωτικοὶ νάρθοῦν δερβεναγάδες, νὰ ψήνουν τοῦ νοσμάκη λουκουμάδες;

Νὰ γίνουν, γιὰ νὰ βγοῦνε νὰ ψηφίσουνε κι' αὐτοί, ποὺ οἱ Δημοαρχίς θ' ἀναστήσουνε, κι' αὐτοὶ πῶχον ὄνοματα, ποὺ λές πῶς εἶναι ἀπ' τὸ χωριὸ τοῦ Γοντζαλὲς και παίρνουν βιβλιάρια ἕνα σακκί, γιὰ νὰ τριπλοψηφίσουν πανοικεῖ, μαζί μ' ὄλα τὰ γέννητα, κι' ὀπίσω κι' ὁ μπέμπης ποὺ μεθαύριο θὰ βαφτίσω;

Ἡ πάλι νὰ μὴ γίνουν κι' ὁ κοσμάκης νὰ ξαίρει τί θὰ πεῖ... Καραιομάκης και μ' ἴδρωτα και κόπο και τιμὴ νὰ τρώγει δὰ ὅπως τρώγει τὸ ψωμί, και δός του νὰ πλερώνει τὸ χαράτσι στὸν δεῖνα και στὸ Δήμαρχο τὸν Πάτη, και δός του τὸ χερουλί τῆς Ἰσομβίας νὰ λένθει ὄλο νερὰ Ξηροκαμπίας και δρόμους κι' ὁδοστρώματα πολύτιμα; Νὰ γίνουν; Νὰ μὴ γίνουν; Νὰ τὸ ζήτημα,

ΑΛΛΑΞΕΝ Ο

Ἐνα οὐφ ἀπὸ τὰ στήθια κι' ἕνα «Λόξα τῶ Θεῶ». Πάει λοιπὸν και τὸ Κουβέρνο, ποὺ τὸ λέγαν Φαραῶ.

Πᾶνε ἐκεῖνοι, τοῦ κασιδῆ ποὺ δὲν ἄφισαν μαλλί. Τώρα νέοι μᾶς βγῆκαν ἄνδρες νὰ μᾶς σώσουν— τρισάλλ!—

Μὰ ἕνας μοῦπε, ποὺ τὰ λέγει τὰ λογάκια του μεσιτὰ «Ἄλλαξαν οἱ βιολιτζήδες, μὰ ἴδιος ὁ σκοπὸς βασιτᾶ».

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

Τὰ μάτια σου μ' ἀνάψανε φωτιά μες στήν καρδιά και στά πνεμόνια Κακούργα, τί εἶναι ἐκείνη σου ἡ ματιά; Στὸ σπῆι μου ἔσπειρε διχόνοια.

Κι' ἀνάβω και φωνιτώνω σὰν καμῖνι Και βλαστημῶ— Χριστὲ και Παναγιά!— Κι' ὄδε περάσω ὁ μαῦρος— τί θὰ γίνεις; φωνάζει ὁ κόσμος «πυρκαγιά»—

Γι' αὐτὸ και κάθε τόσο τὸ γιατάκι μου τὸ στρώνω τώρα δίπλα στὸ βαρέλι και πίνω γιὰ νὰ σβήσω τὸ μεράκι μου κι' ἀθειάζω πέντε τόγους κοκκινιέλι.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΝΟΣΩΝ. — Πρακτικὴ και Συμβουλαὶ πρὸς προφύλαξιν. — Ὑπὸ τοῦ κ. Χρίστου Σ. Εὐαγγέλου, Ἱατροῦ και Ὑγειονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ (ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 29— Ἀθῆναι) ἐξεδόθη και πωλεῖται παρὰ τῶ συγγραφεῖ και ἀπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείοις. — Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ γράψομεν περισσότερα περὶ τοῦ χρησίου δι' ὄλους τούτου βιβλίου.

ΚΑΘΕ ΗΘΙΚΟ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟ ΣΥΝΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΟΡΑΣΗ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ»

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

I

Χρυσάνθεμα, άσπρα ή κίτρινα, σās άγκαλιάζει σφιχτά τὸ κρυσταλλένιο μου άνθογαλί.
Σπατάλεσαν άπάνω σας μίās όμορφιάς τὸ νάζι τὰ χέρια, πὸν σās ἔχουνε ἔτσι βάλει, ώραϊα, γυρτά, στοχαστικά, κορμιά άδειανὰ σάν τὸν άφρό, πάνω στὸ πιάνο τάνοιχτό, πὸν λες και δὲν γροικᾷ ποιὸ βάρος νὰ τοῦ δίνετε ἔλαφρό και μοναχὰ τὴ χάρη σας νιώθει θαμπὴ σάν πέφτει στῆς μαύρης του γυαλάδας τὸν καθρέφτη.

II

Λευκά, σὰ νὰ σās φίλησεν ἡ παρθενιά ἡ ξανθὴ, τρυγώντας άπ' τὰ χείλη σας χαμόγελο πὸν άνθει και κίτρινα, σὰ νὰ σās καίει κάποια λύπη, κάποιας ἔξομολόγησης τὸ οὐράνιο καρδιοχτύπι.
Άγνωστου όνειρου σās πλαναίει μεθῆσι κι' άπ' τᾶχραντα τὰ φύλλα σας άν εἶδα με τῆς αύγῆς τὸ χάδι τὸ γλυκὸ σὰ δάκρι νὰ κυλᾷ ἡ δροσοσταλίδα, με ποιὸ άγρυπνᾷτε τάχα μυστικό; Τάχα τί νάχετε, ὦ χρυσάνθεμα, αγαπήσει;

III

Χίλιες οἱ γλώσσες σας, μιλοῦσαν με τᾶστέρια στὸ παραθύρι μου άντικρύ, προτοῦ σās φυλακίσουν κάποια χέρια στὴν κάμαρά μου μέσα τὴ μικρὴ.
Κι' άν ἔκει κάτω ἐλόγιαζε καμιά φορά τὸ άγέρι, μὲς στὰ τρελὰ παιχνίδια του τὰ τόσα, κάποιο λογάκι άντρώπιαστο σιμά σας νὰ τὸ φέρει, λόγχη γινότανε γι' αὐτὸ κάθε σας γλώσσα.
Μὰ κι' οὔτε καν ὁ λογισμὸς δὲν άγγίξε ἔκει κάτου τὴν ὄψη σας τὴ διάφανη με τὰ φτερά του.

IV

Τώρα στὸ πιάνο άπάνω πιά δὲ ζῆτε, παρὰ γιὰ νὰ όμορφαίνετε τὸ κάθε τι τριγύρω και μήτε τῶνειρο τὸ μυστικό σας μήτε τὸν πόνο σας προδίνετε με μῦρο.
Κάτι μονάχα σὰ χυμὸς στὸ γλυκανασασμό σας

ξεφεύγει άπ' τὴ ζωούλα σας τὴν άκριβὴ, όταν άπό τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου θάνεβει μιά νύχτα άχνὴ νὰ ξεψυχήσει ἐντὸς σας.

V

Μιά δύναμη, πὸν ὀρίζει τὰ μοιραϊα, ὦ άγνά χρυσάνθεμά μου, τὸ προστάζει. λίγη ἡ ζωούλα σας, γιὰτ' εἶν' ώραϊα, μακρὸς ὁ πόνος μοναχὰ και τὸ μαράζι.
Χλωμάδα ἑνὸς νεκροῦ θὰ σιγοςβήσει τὴ ζωὴ μεθαύριο άπ' τὰ φύλλα σας, πὸν θὰ κυλοῦν, οἰ-

[μένα,

κάποιου θανάτου άφίνοντας πνοή, τριγύρω στὸ γυαλί ἕνα ἕνα.

VI

Μὰ άπό τοῦ βάζου τὴν κρυστάλλινη τὴ χάρη, τὸ χέρι πὸν σās ἔβαλε με τάξη, μὴν τρέμετε μὴν ἔρθει πάλι και σās πάρει, στοῦ δρόμου μιά γωνιά νὰ σās πετάξει.
Ἐγὼ τὸ ξόδι σας, ὦ άνθοί θὰ κάνω σὲ μιά κόχη κάποιας κορπούλας, πὸν ἐρωτεύθη τὸ γυαλό, νὰ σās σκεπάσω με τὸ χῶμα τὸ άπαλό, πὸν τόνισε γλυκὰ τὸ πρωτοβρόχι.
Κι' όταν ξανά γυρίσω πιά στὴν κάμαρά μου, δὲ θὰ χωρέσει τὸ γυαλί τὰ δάκρυά μου.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΞΑΣΤΙΧΑ—β' σειρά.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

Λόγια, άκουστά, λαλιές γνωστές, δὲ μοῦ ξυπνᾷτε τίποτα.
Ζητώντας άπλαστες στροφές, διψώντας μέλη άνείπωτα πῆρα και πάλι τὸ στρατὶ και βγῆκα στᾶκρογαλί, πὸν τὸ λικνίζει ἡ θάλασσα στὴ θεία της μέσα άγκάλη.
Κι' — ὦ χαρμονὴ ψυχῆς! — γροικᾷ στὸ λίκνισμα μιά [γλώσσα, πὸν άμίλητα κι' άνήκουστα τόσα μοῦ λέει και τόσα.

ΑΤΑΒΙΣΜΟΣ

Πὼς με τρανᾷτε σιτὸς βυθὸς μαζί σας, βονηχτάδες, και πὼς κοντά σας τὴν ψυχὴ μου σέρονται ὦ ψαράδες!
Κι' ὦ ναυτικοί, πὸν τὰ παννιά τῶν καρabiῶν άπλώνετε και τις στερεῖς άφίνοντας σὲ λίγο πελαγώνετε, πὼς με καλεῖτε στὴ ζωὴ τοῦ πελαγίσιου κόσμου!
Πατέρα, παπποῦ, πρόγονε, γροικᾷ σας πάντα ἐντὸς μου.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΙ' ΟΤΑΝ ΧΩΡΙΣΑΜΕ...

Δὲν τὸ πίστευα ποτές, πὼς οἱ άπειλές της θὰ γίνονταν μιά μέρα μιά σκληρὴ ἀλήθεια. Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ ἐπεισόδια, ἀπὸ ζήλεια, ὑπερβολικὲς ὑποψίες, κι' ἄντις νὰ λιγαστεῖ, δυναμώνει ἡ φωτιά της. Πόσες φορές καταλήξαμε και στὴ βρυσιά. Σμουλόγανε ἡ Καλλιόπη στὴν πόρτα κοντά, ἔκρυπτε με τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της, κι' άκουγα τοὺς λυγμοὺς της με ὀδύνη. Ἦθελα νὰ μὴ δείξω, πὼς μετανοιῶνω και φώναζα ... φώναζα ἑναντίο της και τὸ ἐπεισόδιο δύσκολα ἔπαιρνε τέλος. Ὁ θυμὸς μου καμμιὰ φορά εἶτανε τρικυμισμένος. Χτυποῦσα γροθιές τὸ τραπέζι. ἔσουρνα τις καρτέλες, ἔφτιαχνα ἕνα θόρυθο στὴν κάμαρά μας κι' ἡ Καλλιόπη, άφου άπαντοῦσε στις φωνές μου κι' ἔδειχτε τὸ δικὸ της θυμὸ, ὑποχωροῦσε και πάντα στὸ τέλος ἐγὼ ἔβγαίνα νικητής. Ἐτσι μιά ζωὴμέρα με τὴν ἡμέρα χειρότερη περνοῦσαμε, κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μὰ πὸν ὀλοένα σκάδαμε βαθύτερο τοῦ χωρισμοῦ τὸ βάραθρο μεταξύ μας. Με τὸ παραμικρὸ τῆς φερόμουνα βλασφῆμιας. Αὐτὴ δὲν συγχωροῦσε τίποτα. Μοῦ φώναζε χτυπώντας στὸ πάτωμα τὰ πόδια της: «Θὰ φύγω, δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε ἄλλο μαζί». Τὴ ρωτοῦσα γελώντας νευρικά. «Και πὸν θὰ πᾶς; Μὲ ἄλλον αἰ; ... Γιατί ὑπάρχει αὐτὸς στὸ μέσον, ὁ ἄλλος, πὸν σ' ἔχει ξετρελλαμένη ... Νὰ φύγεις!...» Πάλι τὴν πιάνανε τὰ κλάματα. «Νὰ φύγω. Τὸ λες τόσο εύκολα, σὰ νὰ εἶμαι ἕνα σκυλλὶ και με διώχτεις. Φταῖω ἐγὼ, πὸν άπεφάσισα, νὰ σπιτωθῶ με σένα, πὸν εἶσαι ἕνας κρινιάρης και άπνοος άνθρωπος. Ἐσὺ δὲν μπορεῖς ν' αγαπήσεις, ὄχι. Γιατί εἶχες κι' ἄλλες ἔρωτες και οἱ πρώτες σου ἐπιθυμίες χαλαρωθήκανε. Τώρα εἶσαι ἕνας κουρασμένος. Σοῦ γίνονται βάρος. Θέλεις νὰ μὴ ξεδεῦεις ἄλλα γιὰ μένα. Μοῦ βρίσκεις άφορμές, τὴ μιά κατόπι τῆς ἄλλης, με τὸ τίποτα με βρίζεις, ὅσοπὸν ν' αναγκαστῶ νὰ φύγω και τότε νὰ τρίψεις με χαρὰ τὰ χέρια σου και νὰ κερδίσεις τὴν ἐλευθερίαν σου». Γυρνοῦσα πέρα δῶθε στὴν κάμαρα, άναυα κι' ἔσβυνα τὰ τσιγάρα και με φωνὴ αὐστηρὴ και ἠχηρὴ, τῆς ἔλεγα: «Πήγαινε ὅπου θέλεις. Ἐστῶ, δὲν εἶμαι καλός, εἶμαι ἕνας ἔκφυλος, μιά φορά δὲ μποροῦμε νὰ ξακολουθήσουμε αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ μαρτυρίου». Τὴν πιάνανε τὰ δαίμόνια, ἔπαυε τὴν κλάψα και με σκυλλόδριζε, μοῦ άναυε τὰ νεῦρα και μιά ζάλη στὸ κεφάλι θυμοῦ τόση, πὸν ἔτσι μοῦ ρχότανε νὰ τὴ βουτήξω άπ' τὰ μαλλιά, νὰ τὴν κυλίσω κάτω με ὅλα τὰ δυνατά μου και νὰ τὴ δειρῶ ἄσχημα. Φοδόμουνα τὴν άστυνομία. Γιατί με άπειλοῦσε και με τὴν άστυνομία. Και δὲν ἔφτανα στὸ σημεῖο αὐτῆς τῆς άγριότητος.

Ἡ Καλλιόπη ἕνα χρόνον κάθισε μαζί μου, ἕνα χρόνον ἔμαθα, πὼς τὰ χάλασε με τὸν ἄντρα της, πὼς τῆς πέθανε ἀπὸ πείνα τὸ παιδάκι της, ὄλη τὴν ἱστορία της, μιά τραγικὴ ἱστορία, πὸν συνδέοτανε με τ' ὄνομά της.

Εἶτανε χειμῶνας με βροχὴ και με κρύο. Εἶχε ἀπὸ

μέρες μαζέψει τὰ ρουχὰ της στὸ μπαούλο της και στὴ βαλίτσα της, και τὰ καπέλλα, πὸν τῆς εἶχα φτιάξει, εἶχε τοποθετήσῃ σὲ τρεῖς καπελλιέρες.

Μοῦ εἶπε ὕστερ' άπ' τὸ φαγητὸ με σοδαρότητα.

—Θὰ φύγω!...

Ἐγὼ τὴν κοίταξα περιφρονητικά και τὴ σκούνηξα στὸν ὄμο.

—Αὐτὸ βαρέθηκα πιά νὰ τ' άκούω...

—Θὰ τὸ ἴδεις. Τώρα πιά τέλειωσε!...

—Ἐπειδὴ μάζεψες τὰ ρουχὰ σου;... Αὐτὸ ἔχει ξαναγίνει...

Ἐβαλα στραβὰ τὴ ρεπούμπλικά μου κι' ἔφυγα θυμωμένος χτυπώντας με μιά κλοτσιὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας μας.

Κι' ὄμως αὐτὴ τὴ φορά δὲν εἶχε πεῖ φέμματα.

Εἶτανε βράδυ. Μιά βραδεῖά γιομάτη σύνεφα. Φύσαγε κι' ἕνας άγέρας διαβολικός, πὸν ἔσπρωχνε τοὺς ἄνθρωπους στὸ δρόμο.

Ἐνοιξα τὴν πόρτα. Φώναξα νὰ μοῦ δώσει τὰ σπύρτα.

—Κουφάθηκες;— τρέκλιζα και λίγο ἀπὸ κρασί.

Καμμιὰ φωνή. Ἐψαξα ψηλαφητὰ στὸ τραπέζι, πὸν τρώγαμε, και βρήκα τὸ κουτὶ με τὰ σπύρτα, τὴ λάμπα, πὸν άναψα, ἕνα πιάτο φαγητὸ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἕνα ποτήρι κρασί, τὰ μαχαιροπήρουνα στὴ θέση τους, τὸ ψωμί, ἡ πετσέτα. ὅλα ἔτοιμασμένα με τάξη.

Ἐρριξα στὸ κρεββάτι τὰ ἐλέμμητά μου. Δὲν κοιμότανε. Ἄδειο βρήκα τὸ κρεββάτι και στρωμένο. Μιά παγωνιά διαπέρασε ὅλα τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ μου, ἕνας ἰδρώτας κρύος, με μοῦδιασμα στὶς κλιδώσεις τῶν ποδιῶν μου.

Ἐμπερξα μιά φωνὴ ἐρωτηματικὴ.

—Ποῦ εἶσαι Καλλιόπη;...Κρύφτηκες; αἰ;...

Κοίταξα κάτω άπ' τὸ κρεββάτι, μὰ εἶτανε ἄδειο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ζευγάρι γόδες της ποῦ τῆς εἶχε γιὰ φτιάξιμο.

Τὸ μπαούλο της, ἡ βαλίτσα της, οἱ τρεῖς καπελλιέρες της άπουσιάζανε. Ὅχι, δὲν εἶτανε φέμματα, ὅ,τι τῆς εἶχα πεῖ νὰ κάμει, τὸ ἔξετέλεσε πιά. Ἐφυγε!...Και δίχως νὰ τὴν δῶ...Νὰ ποῦμε ἕνα λόγο, νὰ δώσουμε ἕνα τελευταῖο φιλή, νὰ συγχωρήσει ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τοὺς θυμοὺς και νὰ χωρίσουμε αγαπημένα. Πόσο ἄδεια μοῦ φαινότανε ἡ κάμαρα σὰ νὰ εἶχε πεθάνει και κηδευτεῖ. Μ' άν εἶτανε αὐτὸ, θὰ ἔλεγα, πᾶει, πέθανε... Ὅχι, ζοῦσε, και θὰ κοιμότανε σ' ἄλλη κάμαρα, μόνη ἔτσι σήμερα, αὔριο ὄμοις με ἄλλον, πὸν θ' άνελάμβανε αὐτὸς νὰ τὴ συντηρήσει, πὸν θὰ εἶχε τὸ κορμί της, τὸ στόμα της, τὰ μάτια της παραδομένα στὰ χάρδια αὐτοῦ τοῦ ἄλλου, πὸν στὴν παραμικρὴ ὑποψία μίās τέτοις άπιστίας, μ' ἔπιανε δαιμονικὴ ταραχὴ κι' ἔμοιαζα με ἄνθρωπο άποφασισμένο νὰ σκοτώσει. Ἐντύθηκα νὰ πέσω, και μοῦ φαινότανε πὼς εἶχε άγκάθια τὸ κρεββάτι, και πὼς οἱ τοῖχοι θὰ πέσουνε πάνω μου και πάλι νύθηκα νὰ θυγῶ ὄξω. Και πὸν νὰ πῆγαινα; Δὲν εἶχε άφίσει γράμμα. Δὲν εἶχερα πὸν εἶχε πᾶει, τίποτα. Ὅ! πόση σκληρότητα εἶτανε αὐτὴ, ν' άγνωεῖς, πὸν βρισκότανε ἡ γυναίκα πὸν εἶχες στὴν άγκαλιά σου κάθε μέρα. Τὸ ἔκανε γιὰ ἐκδίκηση.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Θά με μίσησε πιά. Δέν ήθελε ποτέ της νά με ξαναΐδει. 'Ο άλλος θά εΐτανε νεώτερος, πιό ρωμαλέος και θά με ξεχνούσε στην άγκαλιά του πολυ εύκολα. Γι' αυτή νε έτσι διορθωνότανε αυτός ο μαυρός χωρισμός. Μά για μένα; Εΐτανε εύκολο στη μοναξιά μου, ένας μπεκιάρης τώρα, νά κοιμάμαι μόνος, νά τρώω μόνος, νά βλέπω τους άλλους με τις γυναικούλες τους νά περπατάνε και νά διασκεδάζουνε; Νά γιατί ο χωρισμός μου στοίχιζε. Εΐχα χάσει την έρωμένη μου, πού τόσο την εΐχα βραχνίσει κ' έννοιωθα, τώρα πού μου έφυγε και μ' έγκατέλειψε για πάντα, θι την αγαπούσα.

Ναί, τώρα πού δέν είσαι πλάι μου, πού δέν άκους τη φωνή μου, ούτε νοιώθεις τους παλμούς της καρδιάς μου, τώρα τό φωνάζω, θι σ' αγαπώ! σ' αγαπώ!... Μά δέν μ' άκους και, όπως μου εΐπανε φίλοι μου, βρίσκεσαι στα ξένα και δέν θά μάθεις ίσως ποτέ, θι ο άνθρωπος πού σ' έδριζε, σέ άπειλούσε, σου έδειχτε την πόρτα και σ' έσπρωχνε νά φύγεις, αυτός ο κακός, πού μίσησε, σ' αγαπούσε!... Πόσες φορές κλαίω για σένα. Μά δέν τό ξέρεις...! Άν τό μάθαινες, Καλλιόπιστα, ποιά τρικυμία θά σηκωνότανε στη ψυχή σου. Ίσως τότε νά ξαναρχόσουνα στην άγκαλιά μου, ίσως... Και τότε, δέ θά σου έλεγα μιά πειραχτική λέξη. 'Ο ένας θά συγχωρούσε τον άλλο και θά ζούσαμε ειρηνικά με το Θεοΰ τις εύλογίες. Καλλιόπη, είσαι στα ξένα, κ' αν τυχόν διαδάσεις τοΰτο τό διήγημά μου, πού εΐνε αφιερωμένο σέ σένα, αν δέ θελήσεις νά γυρίσεις σιμά μου, τουλάχιστο πάψε νά με θεωρείς βάνουσο, άπονο, τύραννο και συγχώρησέ με, άμοιρο πλάσμα, άφου έγω ποτέ δέ μπορώ νά σέ λησμονήσω, γιατί σ' αγαπώ!...

» Αλήθεια, πόσα τέτοια πλάσματα βρίσκονται στον κατατρεχμό της Καλλιόπης, ναυάγια της πολυκύμαντης ζωής μας.

» Υπάρχουνε σκληρά άνθρωποι, πού τά κάνουνε νά δυστυχοΰνε, ίσα με τό σημείο ν' άρρωσταίνουνε και νά γυρνάνε ανθρώπινα βράκη στους δρόμους...

» Μάς άρέσει νά φωνάζουμε όλοένα την άμαρτία τους. Σά νάμαστε όλοι άγαθοί κ' αναμάρτητοι...

» Υπήρξε κ' ή Καλλιόπη κάποτε ή κυρία Ρωσέτη, ένός γιατροΰ μιά έντιμη σύζυγος.

» Πόσοι άλλοι, σάν κ' έμένα, θά την κακομεταχειριστοΰνε...

» Ναί, υπάρχουνε για τις άμαρτωλές άπειροι τύραννοι, και βάνουσοι, ένας κόσμος πού δικάζει και δημιουργεί θύματα άπειρα, ο κόσμος των ένόχων!...

Κ. Α. ΦΩΤΑΚΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Τό παρόν τεΰχος έκυκλοφόρησεν άρχάς Νοεμβρίου λόγω βλάβης των πιεστηρίων μας.

Έκ τοΰ Γραφείου «Παντογνώστου»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Δύο τύποι.

Πρίν τους γνωρίση ο Αύγουστης εΐναι άνάγκη νά γνωρίσωμ' έμεις τους δύο τύπους οί όποιοι θά συναντηθοΰν μ' αυτόν: 'Ο Ίεροκλής και φίλος του Νικολάκης Παπαλεξανδρής εΐναι αυτοί.

Ήτο δέ ο θαυμάσιος αυτός Παπαλεξανδρής δικηγόρος, τεχνοκρίτης, τέλειος γνώστης της δημοτικής φιλολογίας και συγγραφεΰς δραματικού είδυλλίου: «'Ο Βλαχαμάτας» προπαντός όμως ήτο φίλος καθ' όλην την έννοιαν της λέξεως προθύμος και προστατευτικός και εΐς θέσιν ένεκα των σχέσεών του με ανθρώπους παγίας περιουσίας και προθύμους εΐς εκδουλεύσεις, όπως εΐναι οί περισσότεροι καλοί Ρουμελιώται, νά προστατεύη τους άλλους.

Πολλά όφειλεν εΐς αυτόν ο Ίεροκλής, ο δυνατός και έμπνευσμένος αυτός άνθρωπος, ο άγνός πατριώτης, ο γενναΐος πολεμιστής, δημοσιογράφος και έν γενεί δεινός τάς γραφίδας χειριστής προτερήματα τά όποια τά έξουδεύρωνε μιά άκατανίκητος ώραιολάθεια και μιά ανισορροπία ή όποία συνίστατο στην πεποίθησιν, ότι τον αγαποΰν οί γυναΐκες όλες, και συνεπώς ότι έχει άντερα-

πορεύματα τοΰ Τελωνείου Πειραιώς! πού βγαίνουν ως γνωστόν στη δημοπρασία.

Προχωρεί λοιπόν ο νεοεισελθών και ίσταται πρό τοΰ ύπουργικού γραφείου και αυτοσυνιστάται, μεθ' ο έν συνεχεία:

— Κύριε ύπουργέ, πρόκειται περί....

'Ο υπάλληλος και ύπουργός κατ' εκείνην την στιγμήν, φαίνεται πως είχε αρκετήν ψυχραιμίαν, γιατί χωρίς καν νά μετακινήθη ή νά διαψεύση την ύπουργοποίησιν του ήχρησθη μετά προσοχής τοΰ κυρίου πληρεξουσίου και μόλις αυτός έτελείωσε τοΰ άπήνητησε ώραιότατα και τυπικάτα!

— Παρακαλώ νά ιδήτε εκ μέρους μου τον τμηματάρχην κ. τάδε (άρμόδιον διά την ύπόθεσιν τοΰ κ. πληρεξουσίου) και νά τοΰ εΐπτε νά μοΰ εισηγηθή τό ταχύτερον!

Και τό «προσκυνώ» μετά της έδαφιαίας υποκλίσεως τοΰ κ. πληρεξουσίου διεδέχθησαν τά σαρκαστικά γέλια τοΰ υπαλλήλου!

'Όπου ο μύθος δηλοΐ θι εύρισχόμεθα εΐς την θαυμασίαν αυτήν εποχήν πού δέν γνωρίζει ούτε τό σκυλλί τον άφέντη του....!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

στάς, φανταστικούς φυσικά. Πολλάκις έγινε ως εκ τοΰτου και επιθετικός και άντικείμενον επομένως επιθέσεων, τά ό τωια πάντα συνετέλεσαν εΐς τό νά πάθη κρίσεις νευριζάς πού κατέληξαν σέ παραφροσύνην και σέ θάνατον άπό στηθικόν νόσημα: αυτός ο θηριώδους υγείας και σωματικής άκμής άνθρωπος άπέθανε φθισικός!

Πολλοί τον έχαρητήρισαν ένεκα των παρακρούσεών του αυτόν ως κακόν και έν τούτοις δέν υπήρχε άγαθωτέρα ψυχή άπό τον ποιητήν Κωνσταντίνον Ίεροκλήν.

— Πάμε νά γνωρίση ένα παραδοξοΰ τύπο. Εΐπε στον Παπαλεξανδρή ο Ίεροκλής και ξεκίνησαν.

'Ο Αύγουστης στέκεται στην πόρτα τοΰ καφερείου. Σέ λίγο φθάνουν οί δύο φίλοι και στέκονται λίγο παραπέρα περιμένοντες. Δέν τον έχει αναγνωρίσει ο Ίεροκλής με την κανονική του περιβολή.

— Κύριε Ίεροκλή! Τοΰ φωνάζει ο Αύγουστης.

— Μπα, έσΰ είσαι μουρέ;

— 'Όλος κ' όλος.

'Ο Παπαλεξανδρής τον ζυγίζει με τό μάτι του και μένει εύχαριστημένος. Τότε και οί τρεις μαζί πήραν τον γΰρον τοΰ Κήπου και διευθύνθησαν στο καφερείον τοΰ Σταδίου—τό προσφιλές τοΰ Ίεροκλή ένδιαίτημα.

Δέν θ' άπασχολήσωμε τους άναγνώστας μας άναγράφοντες τάς συνδιαλέξεις των, άποτελέσμα των όποίων ήτο ή πλήρης κατανόησις τοΰ χαρακτήρος και της ειλικρινείας τοΰ Αύγουστη, διηγηθέντος τον βίον του και κοντά σ' αυτήν την παράδοξον περιπέτειάν του. Άνέλαβε λοιπόν προθύμως νά τον τακτοποιήση ο Παπαλεξανδρής, λέγοντας στον Γιάννο, τον όποιον πολυ καλά γνωρίζει, πως έχει πρός τοΰτο έντολήν της οικογενείας τοΰ Αύγουστη. Θά πληρωθοΰν τά χρήματα στον Γιάννο, θά θεωρηθή ή σύμβουσις ως μη σοβαρά διά νά ανταλλαγή ή κοινοποίησις με τό επιδοτήριον, θά δοθΰν ένα ποσόν στο Γιάννο ως άμοιβή του και θά πληρώνη ο Αύγουστης 200 δραχμάς τον μήνα μέχρι άτόκου έξοφλήσεως τοΰ όλου ποσοΰ.

Αυτά και έγιναν. Έγινε όμως και κάτι άλλο.

Προσελήφθη ο Αύγουστης στη συντροφία τοΰ Ίεροκλή ως μέλος τακτικόν και άπαραίτητον.

Και στάς εκδρομάς, και στα φιλικά γεύματα και στις μπατινάδες χάριν των έρώτων τοΰ Ίεροκλή, πρώτος και καλύτερος ο Αύγουστης.

Τά έμπορεύματά του τά χάρισε στην ήλιθία ή όποία άπ' τη χαρά της κόντευε νά συνέλθη: τη μόστρα του την άφισσε στον φιλικατζή λέγοντάς του θι προσελήφθη κάπου υπάλληλος και τά εργατικά οΰχα του τά πήρε και τά κρέμασε στο δωμάτιό του, εΐς ανάμνησιν της περιπετείας αυτής τοΰ βίου του.

'Ο Ίεροκλής τον έγνώρισε και με τον Κορομηλά, ο όποιος ανέλαβε νά τον συμβουλεύση για ένα δράμα πού αποφάσισε νά γράψη ο Αύγουστης, και τό όποιον τό ώνόμασεν «'Η Κίρκη».

Έάν μάλιστα έως τό τέλος βγή καλό όπως τό άρχισε, τότε θά τον ύποστηρίξη και νά παρασταθΰ.

(Ακολουθεί)

[Εΐς τό προσεχές τό ύπέροχον κεφάλαιον «'Η Ωραία τοΰ Στέμματος».]

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τὸ νέον Τζέππελιν ἐφθασεν εἰς Ἀμερικὴν αἰσίως. Μετὰ τὸ ἐναέριον τοῦτο κατόρθωμα, θὰ ἰδῶνθῃ γαλλικὴ εἰσαγγελία ἐναερίου συγκοινωνίας διὰ Τζέππελιν, ἣτις θὰ καταβάλῃ προσπάθειας, ὅπως ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις μὴ ἐπιμείνῃ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐργαστασίων Τζέππελιν τοῦ Ἐριδφογάφεν συμφώνως τῇ συνθήκῃ Βεροσλλίων. Ταῦτο θὰ ἐνεργήσουν καὶ οἱ ἀγγλικοὶ ἀεροπορικοὶ κύκλοι.

ΤΕΧΝΗ

Ὁ διάσημος βαρύντος κ. Νικολάου, διορισθεὶς ὡς καθηγητῆς τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν, ἐνεφανίσθη εἰς συναυλίαν, ἣτις ἀνέδειξε τὴν θαυμασίαν τέχνην του.

— Ἀσθενεὶ βαρῶς ἐν Παρισίοις ὁ μέγας τραγωδὸς Ντε Μάζ, ἑταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας, ῥομαντικῆς καταγωγῆς.

— Ἡ Ἐταιρεία Διαδόσεως τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τῆς Γαλλίας ἐξέδωκε τὸν πρῶτον τόμον μουσικῆς συλλογῆς, δαπάναις τοῦ Νικολάου Νετζ β Σουρσόκ, ὃν ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς ὅλας τὰς μουσικὰς βιβλιοθήκας τοῦ κόσμου. Ἡ συλλογὴ περιλαμβάνει τὰ «Μνημεῖα τῆς Γαλλικῆς μουσικῆς κατὰ τὴν περιλήψιν τῆς Ἀναγεννήσεως» καὶ εἶναι ἡ πρώτη ἐπισημος κωδικοποίησις τῶν πολυφωνικῶν ἀριστουργημάτων τῆς Γαλλίας τοῦ 14ου αἰῶνος.

— Ὑπὸ τοῦ γλύπτου κ. Π. Ρούμπου θὰ φιλοτεχνηθῇ μαρμαρινὴ προτομὴ τοῦ Ρίγα Φεραίου, ἣτις δι' ἐράνων θὰ στηθῇ ἐν Βελεστίνῳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς Νοσοκομεῖον τοῦ Βερολίνου ἀπεβίωσεν ὁ πολὺς δραματικὸς συγγραφεὺς Ἐρμαν Σούδερμαν, ὁ δημιουργὸς τῆς πολυκρότου «Τιμής» καὶ ἄλλων ἔργων.

— Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία Βελγίου πενθεῖ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Ἰβάν Γκίλγιν, συγγραφεὺς μὲ περίπλοκον ποιητικὴν ἰδιοσυγκρασίαν. Αἰσιόδοξος οὗτος καὶ ἐμπνευσμένος, ἐτραγούδησε τὸν ἥλιον καὶ τὴν ἀγάπην ἀπαισιόδοξος καὶ σκληρὸς, ἐνθυμίζει συχνὰ τὸν Μπωντελέρ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ διάσημος ἀγγλος ναύαρχος σὲρ Πέρσου Σκῶτ ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίῳ.

— Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κινηματογράφον «Πανοράματος», λόγῳ ἀδικαιολογητῶς δημιουργηθέντος πανικοῦ, ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν ἔξοδον 30 παῖδες καὶ περὶ τοὺς 100 ἐτραυματίσθησαν.

— Ὁ τέως Κάιζερ ἀσχολεῖται ἤδη μὲ τὴν τέχνην τοῦ κινηματογράφου, ἐπιζητῶν διὰ τούτου νὰ διαδώσῃ τὰς μοναρχικὰς ἰδέας. Ἐτοιμάζει τὸν «Πάρσιφαλ», εἶτα δὲ τὸν «Ὀμπερόν». Ἐχει καταβάλῃ κεφάλαιον εἰς τὴν ἑταιρείαν «Ὀυρανίαν» 5 χιλ. λιρ. στερλινῶν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Νέα μῦθα στὸ Παρίσι νὰ φοροῦν στὰ σκαρπίνια ἀδαμαντοκόλλητα μικρὰ ὀρολόγια.

— Ἐντὸς 24 ὥρῶν εἰσέρχονται εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ σταθμὸν τῆς Λίβερπουλ καὶ ἐξέρχονται 1200 ἀμαξοστοιχίαι.

— Ἡ Λουίζα Φῶρ-Φαβιὲ εἶναι διακεκριμένη ἀεροπόρος, κατέχουσα τὸ παγκόσμιον ῥεκόρ ὕψους μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἀεροπόρων. Ἐπίσης εἶναι μέλος τοῦ «Ἀερο-Κλόμπ» τῆς Γαλλίας.

— Μέγας ἀμερικανικὸς οἶκος θὰ κατασκευάσῃ χάρτην ἐκ καουτσούκ, ὅστις λέγεται ὅτι εἶναι θαυμασίας ποιότητος.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ»

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ”

1821 — 1921

ΕΓΓΡΑΦΕΝΤΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

52) Δημήτριος Α. Τσίριμπας, Καθηγητῆς — Λευ-
τάριον.

53) Κωνσταντῖνος Παπαδήμας, Συμβολαιογράφος —
Ζηλιάχωδα.

54) Κ. Ἰωσήφ, Ἰατρός — Ζηλιάχωδα

55) Γ. Τσέλλιος, Ἐπιμελητῆς Ἐποικισμοῦ — Ζη-
λιάχωδα.

56) Ἀναστ. Σπυρίδης, Φαρμακοποιός — Ζηλιάχωδα.

57) Νικ. Χλυσσού, Παντοπώλης — »

58) Γεώργ. Μέρλος, Δικηγόρος — »

59) Γ. Νικολαΐδης, » — »

60) Ἀρ. Βουλκίδης, — »

61) Κ. Λίβας, Γραμματεὺς ὁποδιοικήσεως — »

62) Θ. Παπαναστασίου, Δικ. κλητῆρ — »

63) Εὐαγ. Φιλίππος, Ἐμπορος — »

64) Χρ. Μάνεσις, Τηλεγραφετῆς — »

65) Ἀργ. Ἀργυρόπουλος, Διευθυντῆς Γραφ. Ἀνταλ-
λαγῆς — Ζηλιάχωδα.

66) Ἰωάννης Κλεῖτος — χωρίον Χωροβίστα (Ζίχνης)

67) Ἀθαν. Χρόνης — χωρίον Ἀλιστράτη. »

Ἐλλείπει χώρον τὰς λοιπὰς ἐγγραφὰς θ' ἀναγ-
γείλωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Παρακαλουμένους, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐμβάσωσι, τὸ ταχύτερον εἰ δυνατόν, τὰς καθυστερουμένας συνδρομῶν πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην κ. Γεώργιον Ν. Ἰωάννου. Οἱ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ. κ. Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι διὰ ν' ἀποστείλωμεν τὸν εἰσπράκτορα, παρὰ τοῦ ὁποῦν ἀπαραιτήτως πρέπει γὰ ζητῶσιν ἀποδείξεις ὑπογεγραμμένας παρὰ τοῦ Ἰδιοκτήτου καὶ Διαχειριστοῦ καὶ νὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα τοῦ «Παντογνώστου».

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ἰδρυθεῖσα τῷ 1918

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεὶ,
Πάτραις, Σέρφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ καταβληθὲν Δρ. 10.000.000

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικά Δρ. 2.067.802.95

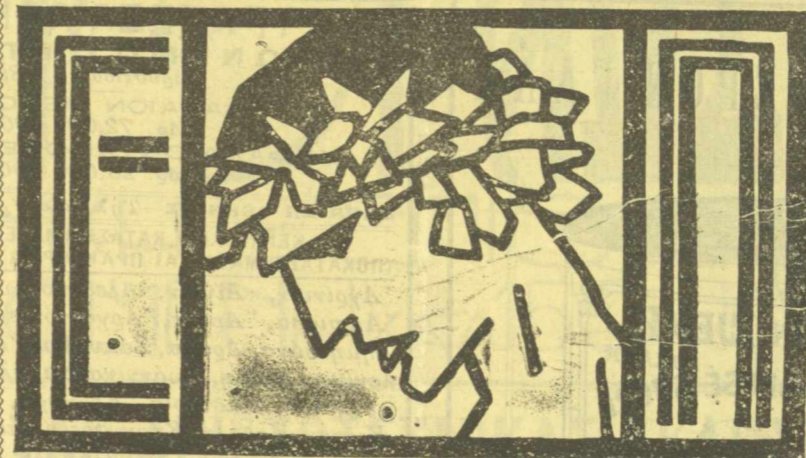
Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσουλῆς

Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μιαιούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους

Καταθέσεις εἰς Δραχμάς καὶ Ξένα νομίσματα ἐπὶ τοῖς ἐννοικωτέροις ὅροις.

ΛΙΑΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἀρχίζει ἡ ἔκδοσις πλήρους

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ

τοῦ Ἐκδοτικοῦ Τμήματος τοῦ «Παντογνώστου» ὑπὸ τὸν τίτλον

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ”

1821 - 1921

ΟΛΟΙ ΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ 1821—1921

Θὰ περιληφθοῦν εἰς τὸ ἀνωτέρω κολοσσιαῖον Ἔργον.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ οἱ δράσαντες καὶ ἀκμάσαντες εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, εἰς τὴν Πολιτικὴν, εἰς τὸν Κλήρον, εἰς τὴν Ἐπιστήμην, εἰς τὴν Τέχνην, εἰς τὴν Λογοτεχνίαν, εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὴν Μουσικὴν, εἰς τὸ Θέατρον, κλπ. κλπ.

ΟΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΙ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ—ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΑΙ—ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ ἐργάζοντα εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν βιογραφιῶν τῶν ἀνωτέρω, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν ἔργον μνημειῶδες καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ καταγίνονται διὰ τὰς προσωπογραφίας των καὶ διὰ τὰς ἱστορικὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεώς των.

Ο «ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ», οὔτε δαπανῶν, οὔτε κόπων φεῖδεται ἐκ καθήκοντος πρὸς τὸ Μέγα καὶ Ὁραῖον Παρελθὸν καὶ πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ Ἀκμῆς.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΞ ΕΙΔΙΚΩΝ διευθύνει τὴν κατανομὴν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

ΤΟ ΟΛΩΝ ΕΡΓΩΝ θὰ ἐκδοθῇ κατὰ τεύχη ἀνεξάρτητα, διὰ μίαν ἐκάστην προσωπικότητα, πλουσίως εἰκονογραφημένα καὶ ἐπὶ ἀρίστου χάρτου.

ΠΡΕΠΕΙ ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ ἀποκτήσωσι τὸ

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ”, 1821—1921

ΕΠΕΙΔΗ τὸ Ἔργον θὰ ἐξαντληθῇ ταχέως δεχόμεθα ἀποψήμερον δηλώσει μετὰ τοῦ κατωτέρω σημειωμένου δικαιώματος ἐγγραφῆς, ὅπερ θὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ὅλου ἔργου.

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν	Δρ. 25.—
» τὴν Ἀμερικὴν	Δολλ. 1.—
» τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀγγλίαν	Σελ. 5.—
» τὸ Ἐξωτερικὸν ἐν γένει	Φραγ. Γαλ. 25.—

ΖΗΤΗΣΑΤΕ δελτία ἐγγραφῆς ἀπὸ τὰ Γραφεῖα «Παντογνώστου»

ΤΟ ΑΓΝΟΤΕΡΟΝ ΓΑΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΓΑΛΑ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ίδρυθείσα τῷ 1893

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ

Δρ. 72,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

Δρ. 23,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Τηλ. Διευθ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀργεῖον, Αἴγιον, Ἀλεξανδρούπολις. (Δεδεσμένοι)
Ἄρφισσα, Ἄργος, Ἀργαστόλιον, Βόλος, Γύθειον,
Δημητσάνα, Δράμα, Ζάνκυνθος, Ἡράκλειον, Θεσσα-
λονίκη, Ἰθάκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Καλάμαι, Καρ-
πενησίον, Καστοριά, Κέρκυρα, Κόστρον (Λήμιος)
Κιάτον, Κοζάνη, Κόρινθος, Κυπαρισσία, Λαμία, Λά-
ρισσα, Δεβάδεια, Μεγαλόπολις, Μυτιλήνη, Ναύ-
πακος, Σάνθη, Πάτραι, Πειραιεὺς, Ποταμὸς (Κύ-
θηρα) Πρέβεζα, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος (Βαθῦ),
Σάμος (Καρλόβασι), Σπάρτη, Σῦρος, Τρίκκαλα,
Τρίπολις, Χαλκίς, Χανία, Χίος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

(Ἐν Ἀγγλίᾳ) Λονδίνον, 22 Fenchurch Street, (Ἐν Κων-
σταντινουπόλει προσωρινῶς κλειστόν, (Ἐν Ἀμερικῇ) Νέα
Ἵόρκη, 25 Pine Street, (Ἐν Αἰγύπτῳ) Ἀλεξάνδρεια, Κάι-
ρον, Πόρτ - Σαΐδ, (Ἐν Σμύρνῃ) (προσωρινῶς κλειστόν), (Ἐν
Κύπρῳ) Λεμεσός, Λευκωσία.

Ἀνταποκρίται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς κυριωτέ-
ρας πόλεις τοῦ Κόσμου.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἔργασίαν.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ἐκτελουμένη διὰ τῶν γνωστῶν πολυτελῶν καὶ ταχέων ὑπερωκεανίων τῆς.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-Θ/ΝΙΚΗΣ—ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ—ΚΩΝΣΤΑΝ-
ΤΖΗΣ—ΒΑΡΝΗΣ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

ἐκτελουμένη διὰ τοῦ ταχυτάτου ὑπερωκεανίου τῆς «ΠΑΤΡΙΣ» καὶ τοῦ γνωστοῦ πολυτελοῦς
θαλαμηγοῦ «ΑΝΔΡΟΣ»

Μηνιαία γραμμὴ Πειραιῶς—Χίου—Μιτυλήνης—Θ/νίκης—Βόλου—Πειραιῶς—Πατρῶν—Μασσαλίας
ἐκτελουμένη διὰ τῆς πολυτελοῦς θαλαμηγοῦ «ΝΑΕΟΣ».

Γραμμαὶ δι' ὅλους τοὺς ἑλληγικοὺς λιμένας.

Πληροφορίαι: Ἐν Πειραιεὶ ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ, Μέγαρον Βάτη, 1ον πάτωμα τηλ. 3—64

Ἐν Ἀθήναις, Ἀπελλοῦ 1 Τηλ. 6—44.

ΤΥΠΟΙΣ: ΜΙΧ. ΜΑΝΤΖΩΒΕΛΑΚΗ. Ὁδὸς Μιλτιάδου 7—ΑΘΗΝΑΙ